

anstrengte os saa overordentlig meget med Hensyn til Bevæbningen og navnlig med Hensyn til Befæstningsvæsenet, men det er nu netop den modsatte Anskuelse, som gjøres gjældende af de Mænd, der reise omkring. Jeg gad iøvrigt vide, hvorledes man skulde med Forstand kunne omtale denne Art af Statsudgifter, naar man ikke tog politiske Hensyn. Hvad er dog naturligere end at tænke sig, at et Lands Forsvarsvæsen skal staa i Forhold til dette Lands Stilling i enhver Retning, til Udlandet, til dets økonomiske Tilstand osv. Er det ikke Politisk, der ligger til Grund for Betragtninger i begge Retninger? Jeg vil meget gjerne tro, at adskillige af disse Mænd, som jo vinde meget Bisfald hist og her, og som desuden vistnok ere meget dygtige Mænd, siden man netop har valgt dem til at reise omkring, at de i deres Begeistring rives saa langt hen, at de ikke tænke paa Andet end Krigsvæsenet i og for sig. Det kan godt være, at de have Ret i, at saadan og saadan burde Krigsvæsenet i og for sig være indrettet, men om det kom til at passe paa Danmark, er jo en hel anden Sag. Dersom der laa bagved en Stormagt, kunde det gjerne være, at de havde Ret i de Betragtninger, de gjøre gjældende om, hvad der burde anvendes til Krigsvæsenet, men naar den nøgne Virkelighed er den, at vort Land har til Naahver en Stat, som det ikke paa nogenjomhelst Maade kan tænke paa at forsvare sig imod, hvis man vilde angribe os, ser jeg ikke rettere, end at det var ganske fornuftigt, om man ogsaa i den Agitation, der drives, tog politiske Hensyn. Vi have ganske nylig set, hvorledes det gik et Land, der rejste sig i det nationale Forsvars Navn (En Stemme: Hvor?). Vi have vist Allesammen lagt tydelig Mærke til den sidste Krig, der førtes paa Grændsen af Asien og Afrika. Jeg haaber ikke, at det skal gaa os, som det gik der. Men hvem var det egentlig, som rejste denne nationale Strid? Det var jo dem, som de kalde „vore Oberster“. Det var det militære Element, som gjorde sig gjældende der i Nationalitetens Navn, naturligvis til deres egen Fordel. Jeg vil dog haabe, at man hertillands ikke vil gjøre Forsøg af lignende Art, og jeg vilde virkelig ogsaa synes, at det var ganske hensigtsmæssigt, om Regeringen lod sine Forretningsmænd passe deres Forretninger og overlod Agitationen til Andre, til private Folk, for de ere dog mere upartiske i dette Spørgsmaal end de, som henhøre til denne Gren af Statens Embedsmænd, hvem Sagen nærmest angaar. Jeg er overtydet om, at naar Sagen blev rigtig fremskillet, og man altsaa saae de umaadelige

Summer, som ere anvendte i en Narrætte til vort Forsvarsvæsens Fremme, vilde man tilsidst komme til at indse, at det er en Feiltagelse, at den danske Figsdag ikke gjør Noget for Landets Forsvar. — Der er et andet Spørgsmaal, som ganske vist har en meget mindre Betydning, som jeg her vil tillade mig at omtale. Det vedrører ogsaa Nationaliteten, om end paa et andet Omraade, og jeg tror det rigtigt, at ogsaa dette ved denne Sags Behandling kommer til Omtale. Det er vort Nationaltheater. Jeg har med Forbavselse set, i de senere Aar, hvorledes vort Nationaltheater efterhaanden bliver en Skueplads, hvorpaa alle andre Nationaliteters Tungemaal end det danske kunne komme til at lyde. Det er jo dog aabenbart, at de Danstes nationale Udvikling i Smag ikke kan fremmes derved, at franske Skuespillere optræde; thi det er kun en lille Del af Nationen, som kan nyde godt deraf. Man har paa vor nationale Scene hørt paa en Gang syngende Italiensk og Dansk; det er ogsaa et ganske mærkeligt Sammensurium paa et Nationaltheater. Hvorfor jeg omtaler dette er, fordi det forekommer mig, at naar det egentlige Nationale træder i Baggrunden vistnok til stor Glæde, og jeg kan sige til Medstemmelse for de egentlige Kunstnere, vi have i den Retning, kunde man mulig indbringe den Understøttelse af Statskassen, som gives til Theatret. Naar Theaterdirektøren optræder som en Impresario, der skaffer interessante Kunstnere tilstede fra alle Verdens Lande, saa har jeg ikke Noget imod det, det kan være meget morsomt og interessant for dem, der kunne nyde det, men det kommer ikke Nationaliteten ved, og der er forresten den Mærkelighed ved dette Væsen her, at medens de, der ellers give sig af med at hverve fremmede Skuespillere, Skuespillerinder og Sangerinder, gjøre det paa deres egen Risiko, kan det her blot blive en Underbalance for Statskassen. (Udbrydelse.) Nei, De maa undskyld, jeg siger ikke her det er blevet det, men Risikoen bliver ikke for hans Regning. Forresten er der en vis Konto, med Hensyn til hvilken der af Statsrevisionen er gjort en Udsættelse angaaende en betydelig Overskrivelse, som netop er anvendt i et saadant Diemed. Jeg agter ikke at opholde Thinget længere med disse Bemærkninger; jeg kan jo tænke mig, at der maa dog vistnok skjule sig nogle andre Talere, som efterhaanden ville komme frem. Jeg har kun gjort det Par Bemærkninger, fordi jeg var nødt til det, naar jeg ikke absolut vilde afstaaes fra at fremkomme med dem. Det første af de Punkter, jeg omtalte her, er af den Vigtighed for mig, at jeg ikke kunde lade være